

★ MAIG

Revista de la Joventut
Comunista de Catalunya

Número 6, Novembre 2021
TOT ANIRÀ BÉ?

Ho reconeixem: hem trigat uns mesos. Quan vam fer el darrer número, el cinquè, publicat al mes de febrer del 2020, projectàvem un nou número pel darrer quadrimestre de l'any. Doncs bé, aquest darrer quadrimestre se'ns ha allargat una mica.

La pandèmia de la Covid-19 va arribar per capgirar les nostres vides: ens va deixar sense repartir el número 5, ens ha portat a potenciar la publicació setmanal a la nostra web, establint una col·laboració setmanal amb la revista Realitat, amb qui hem desenvolupat projectes molt ambiciosos com el portal web engels.cat, i ens va fer desenvolupar tot el nostre enginy per seguir formant-nos i aprenent a través del Confinament Roig, disponible al Youtube de la Joventut Comunista de Catalunya.

Un any i mig després, però, hem tornat. Més enllà dels temes ja suats sobre la pandèmia, hem decidit que volem que sigui el fil conductor, no només per analitzar què ha passat i com ens ha canviat, sinó per veure cap a on anem. Per això en aquest número volem parlar de moltes coses: de feminisme, d'internacional i solidaritat, de lluites i moviments socials, de cultura, de salut mental, d'economia... però també d'història, de com teixir xarxa en plena distància social i de com riure quan el context no acompanya.

Esperem poder recuperar el ritme durant aquest curs. Tenim un gran projecte a desenvolupar i volem seguir consolidant tot el que hem assolit fins ara, però per fer-ho possible necessitem la vostra ajuda. Què us sembla, ens seguim llegint? Benvingudes, de nou, a casa nostra!

Consell de redacció

Lucía Aliagas Picazo
Cristina Bedmar Batalla
Anna Blanco Gaya
Arnau Bonet Ragel
Marc Campeny Tripliana
Sofía Lorenzo González
Francisco José Paños Expósito
Xavier Pizarro Homs
Martina Aixuan Quiles Puig
Beatriz Zapater Romero

Impressió

DbCoop

Disseny i Direcció d'Art

Narcís Serrats Mata

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya

Portada

Abans que les mascaretes es convertissin en una quotidianitat, en el naixement de la lluita ecologista contemporània, marcat pel primer Dia de la Terra l'any 1970, les mascaretes eren símbol de protestar per l'empitjorament de la qualitat de l'aire. Volent simbolitzar un futur escenari apocalíptic aquests activistes de Boston capturats pel fotògraf Ted Dully, poc s'imaginaven que seria realitat unes dècades més tard per una raó totalment diferent.

04.

LA DADA

06.

LA UE I L'ALLIBERAMENT DE LES PATENTS:
UN BLOQUEIG INJUSTIFICABLE

10.

ANTI-IMPERIALISME I COVID:
QUAN LA PANDÈMIA COLPEJA DUES VEGADES

14.

LA LLUITA PER L'HABITATGE QUE VE

18.

L'EDUCACIÓ POSTCOVID

20.

NEW AMSTERDAM, UN HOSPITAL
DIRIGIT PER UN COMUNISTA?

22.

PANDÈMIES I CULTURA: XOC ENTRE MONS

24.

ENTREVISTA ANA POLO

29.

LES SPARTAKIADES I L'OCI CONFINAT

30.

MARY SEACOLE, LA INFERMERA OBLIDADA

32.

UN PERILLÓS PRECEDENT: L'ECONOMIA DE
PLATAFORMES I EL FUTUR DEL MERCAT DE TREBALL.
L'ESCLAVITUD 2.0?

36.

PANDÈMIA I JOVENTUT: HA ACABAT LA COVID
AMB LES NOSTRES ADOLESCÈNCIES?

86 ANYS

Aquesta és la suma de les penes de presó que demana la fiscalia per a Arantxa Zulueta, Jon Enparantza, Iker Sarriegi, Julen Zelarain, Naia Zuriarrain, Saioa Agirre, Nerea Redondo i Juan Mari Jauregi, acusats de pertànyer o col·laborar amb ETA. Sembla que el seu major delictes és el de ser advocats de presos dels registres duts a terme, escoltes il·legals, tortures, vexacions sexuals i vulneració del dret fonamental a no ser jutjat després de la dissolució de la banda armada. És inevitable recordar com a Gonzalo Boye, advocat de Carles Puigdemont i altres líders independentistes catalans, també li han obert sorprenents causes relacionades amb el blanqueig de diners del narcotràfic. L'estat espanyol, no content amb perseguir a la dissidència, també persegueix als seus advocats. Justícia marca Espanya.

FRANCISCO J. PAÑOS

MOLT MÉS DE 2 SEXES

Resulta irònic que sempre s'invoqui la biologia per presentar arguments transfobs. Si alguna cosa explica la biologia, justament, és que hi ha tot un ventall més enllà dels dos sexes típics. El sexe és un fenomen molt complex, en què entren en joc factors genètics, gonadals, cromosòmics, hormonals, etc. I independentment d'això, identificar-se com a home, dona o persona no binària no va directament lligat amb ser mascle, femella o intersexual. Assenyalar l'aparell reproductor d'algú per indicar quin és el seu gènere és l'equivalent a dir-li a un independentista "¿què pone en tu DNI?" per explicar-li quina és la seva nació.

EL PETROLI CAURÀ A LA MEITAT EN 5 ANYS

Aquest és el pronòstic del científic del CSIC Antonio Turiel sobre la disponibilitat de petroli en el futur immediat. En un món globalitzat en què el transport internacional depèn fonamentalment d'aquest combustible, la seva escassetat canviarà completament les regles del joc. Per si no n'hi hagués prou, molts altres materials també comencen a ser escassos (cautxú, coure, heli, xips...). El decreixement de l'economia és inevitable: hem de lluitar perquè sigui just i planificat democràticament.

76 AGRESSIONS LGTBFOBES

Són les que ha registrat l'Observatori contra l'Homofòbia a Catalunya només en el primer trimestre de 2021. L'assassinat del jove Samuel Luiz a A Coruña ens recorda que la LGTB-fòbia és un problema vigent a la nostra societat. Que alguns mitjans de comunicació no vegin un crim homòfob en una pallissa mortal propinada al crit de "maricón" és una bona mostra de fins a quin punt l'odi, lluny de combatre's des dels mitjans, sovint es normalitza.

EL 75% DE LA POBLACIÓ CATALANA ESTÀ VACUNADA

6 milions de persones tenen ja la pauta completa a novembre de 2021, el que suposa el 84% de la població que es pot vacunar (la major de 12 anys). Per franges d'edat, les persones de 20 a 29 anys i les de 30 a 39 són les que s'ho estan prenent amb més calma, amb un 73% i un 75% de vacunats respectivament. En canvi, un 76% dels adolescents de 12 a 19 anys ja estan vacunats, malgrat haver començat a fer-ho més tard.

8 DE CADA 10 PERSONES DEDIQUEN MASSA DINERS AL LLOGUER

Segons una enquesta del Sindicat de Llogateres, només 2 de cada 10 persones dedica menys del 30% del salari al lloguer de l'habitatge, que és el que es considera recomanable. La meitat de la gent hi dedica entre un 30% i un 50% del salari, i encara hi ha 3 de cada 10 persones que necessiten més del 50% del salari per pagar el lloguer.

600.000 DONES

Són les que no treballen ni busquen feina perquè estan a càrrec d'infants, persones grans, malaltes o incapacitades, segons l'Institut Nacional d'Estadística. La xifra s'ha incrementat en 130.000 respecte l'any anterior, cosa que és una bona mostra que les cures continuen sent principalment assumides per les dones. De fet, el nombre d'homes en la mateixa situació és de només uns 55.000.

LA UE I L'ALLIBERAMENT DE LES PATENTS: UN BLOQUEIG INJUSTIFICABLE

MIGUEL MORILLA HERNANDEZ

Una de les grans mostres del capitalisme salvatge que estem vivint es troba en la gestió de les vacunes contra la Covid-19 en el que és fàcilment observable la cerca de les farmacèutiques pel màxim benefici que es contraposa al que hauria de ser la prioritització per la salut global. La pandèmia ha deixat imatges cruels en les quals s'ha vist com els pobres són qui més han patit les seves conseqüències i com els països amb menys recursos segueixen escanyats per una dominació capitalista i imperialista que no sembla deixar-los de sotmetre.

Amb una ràpida ullada al mapa de vacunació mundial podem veure les grans diferències que existeixen: un occident (Europa i Nord Amèrica) que es diferencia clarament d'altres continents com Àfrica i Àsia i que només és seguit per grans potències com la Xina, amb algunes excepcions a Sud Amèrica (Xile i Uruguai) i països del Golf pèrsic (Qatar, EAU). De nou, l'Àfrica és el gran continent oblidat, si bé és cert que la pandèmia (aquesta, clar) ha tingut un menor impacte directe en infecció, només el Marroc supera el 10% de la població vacunada, sent una excepció a una tendència que avui en dia es manifesta en què la majoria de països tenen més d'un 2% de vacunats amb pauta completa. La correlació entre la vacunació i la renda (calculada segons el PIB) és clara, a més riquesa estatal, major nivell de vacunació.

És sobre aquesta preocupació que molts experts i veus polítiques demanen i aposten per l'alliberament de les patents de les vacunes com un mecanisme per reduir les desigualtats i permetre que la producció no quedi únicament a expenses de la producció de les farmacèutiques que les ostenten, sinó que davant d'un repte global es pugui donar una sortida més àgil i ràpida a la situació en la qual es troba el món actualment.

Per entendre, però els motius del debat cal posar sobre la taula una sèrie de dades sobre la producció i propietat de les vacunes existents. Existeixen diverses

La producció i distribució de vacunes atén al mateix patró lucratiu de sempre propi del capitalisme global en què vivim

vacunes arreu del món, a la Unió Europea n'hi ha quatre d'autoritzades: Moderna, Janssen, Pfizer i AstraZeneca, produïdes per empreses amb seus als EUA, Alemanya, Bèlgica i Regne Unit, tot i que en alguns casos la producció està globalment repartida. No obstant això, la venda de vacunes no deixa de dependre dels convenis i contractes que les empreses que ostenten les patents acorden amb els països de tot el món. A la vegada, també hi ha d'altres amb una producció notable com l'Sputnik V, desenvolupada a Rússia, o les xineses Sinovac (autoritzada per l'OMS) i Sinopharm. Més lluny queden la resta de vacunes, la majoria encara en fase d'investigació, tret de les cubanes Soberana 02 i Abdala, que no poden ser produïdes i distribuïdes a major escala en bona part degut al bloqueig que s'aplica sobre l'illa.

La primera petició, en l'àmbit internacional, que va tenir major rellevància va venir de la mà de l'Índia i Sud-àfrica, estats que l'octubre de 2020 van presentar davant l'Organització Mundial del Comerç una proposta per permetre l'incompliment de les patents sobre medicaments, vacunes i proves sobre la Covid-19. En un principi, la proposta fou clarament

rebutjada pels EUA, la UE i la resta de països del nord alhora que països del sud s'anaven sumant al text plantejat al si de l'organisme internacional fins a sumar un total de 60 estats, així com el suport de l'Organització Mundial de la Salut. El debat va quedar congelat fins al maig del 2021 en què els EUA, ja amb un 50% de la població vacunada, van sorprendre amb un canvi de postura acceptant l'alliberament de les vacunes i obrint un espai per la negociació sobre el mecanisme per fer-ho efectiu.

En un intent per apropar postures en una negociació que es plantejava lenta els països impulsors de la proposta inicial van reformular-la per limitar l'exempció a només tres anys. Però la proposta no fou ben rebuda pels representants de la Comissió Europea. La UE la va rebutjar i va fer una proposta comercial que definia clarament els interessos d'enriquir-se amb la producció de vacunes que s'està fent en el si de la Unió Europea, no permetent la seva producció a altres indrets del món i establint-se com a principal distribuïdora.

En aquests moments, a mitjans del mes d'agost, les negociacions segueixen encallades degut a la postura de la Unió Europea, que exerceix el seu paper de potència imperialista i protegeix els interessos de les farmacèutiques i la burgesia. L'aprovació de l'alliberament de la patent implica la suspensió de l'aplicació de fragments d'un tractat internacional (Acord sobre aspectes dels Drets de la Propietat Intel·lectual Relacionats amb el Comerç) i requereix la seva aprovació per unanimitat.

Recentment el Parlament Europeu aprovava una esmena del Grup de l'Esquerra Europea a una resolució que apostava per un canvi de postura, canvi al qual països com Espanya, França o Itàlia també estan oberts, però que segueix inamovible degut a l'arquitectura institucional comunitària i als interessos de la resta d'Estats membre.

En definitiva, podem constatar com la producció i distribució de vacunes atén al mateix patró lucratiu de sempre propi del capitalisme global en què vivim. Les postures dels països on tenen la seu les empreses propietàries de les patents coincideixen amb els interessos d'aquestes en el que és una clara mostra del que Marx i Engels ja afirmaven al *Manifest comunista* quan reconeixien en el poder públic "el Consell d'Administració que regeix els interessos col·lectius de la classe burgesa". És en aquests interessos on es plasma el més pur afany de lucre, la més menyspreable insolidaritat i el funcionament d'un sistema imperialista que passa per sobre de qualsevol necessitat humana de vida mínimament digna.

www.joventutcomunista.cat

**NO ENS QUEDA UNA ALTRA POSSIBILITAT QUE L'IMPOSSIBLE
JUNTES TENIM MÉS VEU: MILITA**

**DEFENSA ELS
TEUS DRETS**

IMPLICA'T
al teu barri, a la feina i al teu centre d'estudis

AFILIA'T
a la Joventut Comunista

ANTIIMPERIALISME I COVÍD: QUAN LA PANDÈMIA A COLPEJA DUES VEGADES

QUIM TRESSERRAS ANAYA

La crisi sanitària de la Covid-19 i les seves repercussions econòmiques són palpables a escala global. La pandèmia ha demostrat la inestabilitat del nostre model econòmic i la importància de tenir un sistema de salut públic i de qualitat. Als països del nord global trobem sistemes sanitaris desenvolupats i recursos per a enfrontar-nos a aquesta situació tan excepcional, però en els del sud global la situació és ben diferent.

Països com el Sàhara Occidental, Palestina o Cuba han hagut de combatre aquesta pandèmia sota la bota de l'imperialisme, lluitant contra bloqueigs i ocupacions il·legals i trobant-se sense els recursos necessaris per a protegir la seva gent. L'escassetat de recursos per combatre la pandèmia se sumen a les dificultats econòmiques que ja patien, les quals s'han agreujat.

En el cas del Sàhara Occidental, les condicions als territoris ocupats per Marroc i als camps de refugiats algerians és crítica. Sota el pretext de prevenir i contenir la pandèmia, Marroc ha aprofitat per enfortir la repressió i el seu control sobre el territori sahrauí utilitzant com excusa l'estat d'emergència que es va declarar per instaurar mesures de protecció. Un incompliment d'aquestes mesures pot comportar penes de fins a tres mesos de presó, i s'han utilitzat per a represallar activistes sahrauís i defensors dels drets humans. De la mateixa manera, la situació als camps de refugiats és igual de crítica, amb una manca total de recursos i infraestructura mèdica, i un clima que dificulta unes bones condicions d'higiene. A més, camps com el de Tindouf han patit paral·lelament una epidèmia respiratòria entre el seu ramat, que ha acabat amb l'única font d'ingressos de molts dels refugiats i el subministrament de llet que els proporcionava.

La pandèmia també ha colpejat amb força els territoris palestins. Dividits en la Franja de Gaza i Cisjordània, l'economia ja malmesa de Palestina s'ha vist encara més afectada per les mesures de contenció i el bloqueig d'Israel. A Cisjordània, més de 300.000 persones no gaudeixen d'accés a un sistema de salut adequat, i tant allà com a Gaza els pocs centres de salut existents pateixen desabastiment constant de medicaments i equipament mèdic. Els intents de millorar la crisi sanitària a Palestina han sigut bloquejats repetidament

per Israel, restringint les importacions i exportacions de medicaments i negant-se a aprovar permisos de construcció de noves infraestructures sanitàries.

Les dades parlen per si soles. Palestina compta amb 375 llits d'UCI i 295 ventiladors (dades del març de 2021) per a una població de més de tres milions de persones. La manca de tests Covid ha comportat l'aturada

de cribratges i seguiment de contactes estrets, i l'únic centre capaç de processar aquests tests es va veure obligat a tancar per desabastiments d'equipament. Productes com mascaretes o gel hidroalcohòlic són molt difícils d'aconseguir, per la seva escassetat i per les dificultats econòmiques que pateix la població. A més, en aquests territoris ocupats i superpoblats molts cops no es pot

dels metges cubans a llocs com Itàlia o Sud-àfrica. No obstant això, les dificultats econòmiques que pateix l'illa per culpa del bloqueig dels EUA i la crisi econòmica derivada de la pandèmia han debilitat aquest sistema de salut.

Els principals socis comercials de Cuba han estat països que també han estat colpejats amb força per la COVID: la Xina, Veneçuela, Espanya, Mèxic o Brasil. Les exportacions i importacions s'han reduït dràsticament, i les polítiques preventives i de contenció han afectat fortament el turisme a l'illa. Tot això combinat amb l'asfíxia que ha comportat l'enduriment del bloqueig imperialista sota l'administració Trump (i la inacció de l'administració Biden) ha comportat una crisi econòmica que s'ha traduït en una manca de béns de consum i medicaments, la qual els EUA ha aprofitat per intentar muntar una revolució de color i acabar amb la sobirania cubana.

Malgrat totes aquestes dificultats, l'illa ha optat per desenvolupar els seus propis vaccins: Abdala i Soberana 02, amb un 92% i 62% d'efectivitat respectivament. Són les principals candidates de les cinc propostes a vaccí desenvolupades pel CIGB i l'Institut Finlay, les quals "són notícies excel·lents" i "omplen d'optimisme la regió, on encara hi ha una manca important de vaccins" segons José Moya, representant de l'OMS i l'Organització Panamericana de la Salut (OPS) a Cuba.

Alfredo Hernández/Kinhu

respectar la distància social necessària per evitar contagis. També hem vist les diferències en les estratègies de vacunació entre Israel i els territoris ocupats. Metges Sense Fronteres ha denunciat que mentre que a Israel un 30% havia estat vacunat amb dues dosis (2,8 milions de persones), a Palestina només han arribat prou dosis per a vacunar 15.000-20.000 persones amb pauta completa.

Les recents agressions d'Israel cap a Palestina aquest 2021 només han agreujat la ja difícil situació de la pandèmia. Israel no només va destruir un centre de quarantena a Cisjordània, sinó que va provocar un col·lapse dels hospitals, ja que aquests es van veure obligats a atendre els ferits durant els enfrontaments. Aquestes, però, no són les úniques infraestructures afectades. Diversos informes afirmen que plantes de potabilització d'aigua i instal·lacions de sanejament i gestió de residus també han estat afectades pels atacs israelians. Econòmicament la pandèmia ha ofegat Palestina, afectant durament l'activitat econòmica del territori i agreujant els problemes socioeconòmics. El PIB per càpita s'ha desplomat els darrers anys, sobretot a Gaza, i les projeccions de creixement econòmic dels pròxims anys no poden mantenir el ritme de creixement de la població. L'atur també és un problema important, el qual es troba al voltant del 30% i les projeccions de futur no són massa esperançadores, ja que Palestina no pot crear prou llocs de treball per a reduir-lo.

El cas de Cuba és ben diferent. Un dels grans èxits de la Revolució és el seu sistema de salut. Cuba és un referent del sector mèdic a l'Amèrica Llatina, i pionera en el sector biotecnològic. A principis de la pandèmia, vam poder veure l'internacionalisme i la solidaritat

Un cop més, hem vist com els interessos del capital i de la geopolítica van per davant de la dignitat de les persones.

En un moment tan crític com és una pandèmia, estats com Marroc, Israel o els EUA no només no han aturat les seves polítiques colonials i imperialistes sobre aquests territoris, sinó que les ha enfortit i han aprofitat per estrènyer el seu domini. Aquesta crisi sanitària és la prova definitiva que les sancions i els bloquejos maten, i que cal un nou sistema que posi al capdavant la vida i la dignitat de la gent, i no el capital o la dominació geopolítica.

LA LLUITA PER L'HABITATGE QUE VE

RODRIGO MARTÍNEZ
PORTAVEU DEL SINDICAT DE LLOGATERES

La situació de l'habitatge a Espanya ja mostrava un panorama delicat en els últims anys. Des del 2014 fins al 2019 els lloguers van pujar 30 vegades més del que ho van fer els salaris a Catalunya. Això implica que les famílies inquilines havien de fer un esforç cada vegada més gran per poder pagar per un sostre. Al mateix temps les xifres de desnonaments per impagament de lloguer van arribar a nivells rècord. El model d'habitatge no estava funcionant, ja des d'abans de la pandèmia.

Quan la crisi econòmica sorgida pel virus es va començar a ressentir en les llars llogateres, el model d’habitatge va mostrar la seva total incapacitat per respondre un desafiament tan gran. Això es veu reflectit en les noves dades proporcionades per l’INE, que suggereixen que en 2020 uns 3,3 milions de persones en l’Estat espanyol es troben en una situació de manca material severa, valors només comparables amb els màxims aconseguits durant la crisi de 2008. Mentre les llars llogateres veuen com els seus ingressos disminueixen, els propietaris dels seus pisos continuen exigint el pagament total de les rendes, amb la connivència de l’Estat.

Una crisi residencial agreujada per la pandèmia de la Covid-19 i una societat civil organitzada són les claus que determinaran que en el pròxim curs la lluita per l’habitatge continuarà tenint un rol principal en l’agenda social.

ELS PRINCIPALS DESAFIAMENTS:

1 Des de setembre de 2020 que el mercat de lloguer està regulat per al 80% dels habitatges a Catalunya. Les dades fins ara suggereixen que la regulació funciona: els lloguers baixen en les zones regulades i pugen en les zones no regulades. Al mateix temps, l’oferta de pisos no mostra senyals d’estar disminuint per la regulació. No obstant això, tant des del PP com des del PSOE, actuant en defensa d’uns interessos molt minoritaris que s’han vist beneficiats enormement en els últims anys, han pres accions per fer que aquesta regulació caigui. Per això han recorregut aquesta llei enfront del Tribunal Constitucional (TC).

En aquest context, una de les prioritats en la lluita per l’habitatge en el següent curs serà la de defensar aquesta regulació. Per això, és necessari que la gent al carrer s’apropii i conegui una llei que li és enormement favorable. Al mateix temps, si el TC finalment es pronuncia en contra d’aquesta llei, hauran de trobar una resposta forta i contundent que defensi aquesta llei popular que sorgeix d’un parlament sobirà. És fonamental que tombar lleis de tall social no els surti gratis.

2 En l’àmbit estatal, el Govern de Pedro Sánchez es troba sumit en la discussió de la Ley de Vivienda. Aquesta llei té una importància estratègica fonamental perquè estableix les regles de joc sobretot el relacionat amb l’habitatge. Per això, aquesta constitueix una oportunitat d’or per aconseguir canviar els equilibris en el model d’habitatge. El moviment per l’habitatge ha unit forces en la Iniciativa Ley Vivienda, on s’han bolcat els reclams i canvis proposats des d’amplis sectors relacionats amb l’habitatge. Els interessos i equilibris de poder dins del govern, així com la pressió que es pugui realitzar des de la lluita per l’habitatge determinaran el futur d’aquesta llei.

Per això serà fonamental poder mobilitzar-se i pressionar als grups parlamentaris i al Govern perquè adoptin mesures valentes en aquesta llei. És necessari també influir en el discurs mediàtic, de manera que no siguin només els interessos immobiliaris i patronals els que s’escoltin una vegada i una altra parlant en nom de l’interès general. En aquest sentit ja s’ha aconseguit que un ampli nombre de grups parlamentaris van signar un compromís per aprovar una llei d’habitatge que reculli les demandes del moviment per l’habitatge, així com aconseguir mobilitzacions al llarg de l’estat per una llei d’habitatge digne.

3 Actualment existeix una moratòria de desnonaments, una eina que hauria de fer que al dia d’avui, no hagin famílies que es vegin forçades a deixar el seu habitatge per no poder afrontar el pagament del lloguer. No obstant això, els desnonaments segueixen a l’ordre del dia, alguns amb conseqüències tràgiques com el de Segundo a Sants. Paradoxalment, tenim més protecció contra els desnonaments que mai, però hi ha tants desnonaments com sempre. Al mateix temps, aquesta moratòria no implica que els desnonaments desapareguin, només que es van posposant, i davant de tal

emergència social, el Govern no té una altra alternativa que estendre la moratòria.

Aquesta situació sembla tenir poques sortides: el Govern deixa caure la moratòria, deixant a desenes de milers de famílies a la seva sort i aprofundint encara més la crisi social; o el Govern pren mesures valentes per suspendre definitivament aquests desnonaments i permetre que aquestes famílies afectades per una crisi fora del seu control puguin continuar vivint en els seus pisos. Aquesta decisió també estarà subjecte al nivell de pressió i mobilització que mostri el moviment per l’habitatge en els pròxims mesos.

4 Per poder sortir de la crisi residencial que ens trobem serà necessari augmentar el parc públic d’habitatge, sens dubte. Però això es pot aconseguir sense inversions faraòniques i havent d’esperar dècades per poder començar a veure els canvis. A Catalunya hi ha més de 80.000 habitatges d’ús turístic. A causa de la pandèmia i la caiguda del turisme, un número important d’elles estan sense ús des de fa més d’un any. Una lluita per encarar en aquest curs és aconseguir que aquests habitatges compleixin amb la seva funció social, bolcant al mercat de lloguer assequible i de llarg termini. Això es pot aconseguir revertint les llicències turístiques que van ser atorgades a preus irrisoris en el seu moment.

Per tant, el curs següent es mostra amb desafiaments de gran envergadura. El model d’habitatge fins ara mostra senyals d’esgotament i evidencia la seva incapacitat per complir amb els seus objectius més bàsics en el dia a dia. No obstant això, hi ha força i espai per poder alguna cosa on l’habitatge no sigui una mercaderia sinó un dret. Per aquest motiu, el pròxim curs haurà de trobar-nos organitzades.

L'EDUCACIÓ POSTCOVID

DANA SÀNCHEZ OUSSEDIK
COORDINADORA NACIONAL DE L'AEP

Aquest últim any hem viscut importants transformacions socials i canvis radicals en el nostre dia a dia arran de l'emergència sanitària causada per la Covid-19. Aquesta crisi s'ha acabat estenent a la majoria dels nostres espais de socialització i de vida: des de l'educació fins al món laboral o l'oci i el consum. D'aquesta forma, hem de remarcar l'impacte que també ha tingut en l'associacionisme juvenil.

A inicidel curs 2020-2021 es va implementar una semipresencialitat dubtosa a la gran majoria d'universitats públiques catalanes i una presencialitat poc organitzada als instituts i escoles. Les estudiants veníem d'un segon semestre en línia i amb un cansament psicològic molt fort derivat de la pandèmia, i aquestes condicions de retorn a l'educació presencial o semipresencial no van ajudar gens. Calla una rebaixa en les ràtios, més professorat, més recursos pels estudiants, unes directrius clares de part dels rectors o directors entre altres coses. Sobre tot va faltar un espai de diàleg amb els representants d'estudiants a l'hora de poder portar el millor possible aquesta crisi educativa, moltes de les notícies més rellevants per la majoria de les estudiants van ser conegudes per xarxes socials i sense previ debat amb l'alumnat. Aquestes demandes no es van complir i tot això va derivar a una protesta estudiantil molt forta el dia 21 d'octubre.

Després d'un semestre de virtualitat i molt poques classes presencials a les universitats públiques, van començar els problemes a l'hora d'organitzar els exàmens finals del primer semestre. Tots aquests canvis van ser rebuts amb incertesa pels estudiants, els centres no van saber informar-nos bé i el marge que ens deixaven per adaptar-nos era inassumible, a tot això se suma una poca flexibilitat amb la normativa de les avaluacions i les recuperacions.

Un any i mig després de l'esclat de la pandèmia, les universitats públiques han arribat a una situació límit. Si bé és cert que la gestió d'aquesta situació excepcional ha comportat nous reptes i nous problemes pel dia a dia de l'estudiant, també és cert que la pandèmia no ha fet més que posar de manifest cada un dels problemes que ja patia l'ensenyament després d'anys de menyspreu i infrafinançament. És precisament el model d'una educació superior cada cop més

mercantilitzada el que ens està conduint a una situació on l'exclusió, la desigualtat i la manca de qualitat educativa estan a l'ordre del dia.

Sent conscients que ens endinsem a una més que probable crisi econòmica on l'educació estarà en el punt de mira de l'austeritat, les retallades i la recerca de "l'eficiència", i sabent que això afecta negativament a diferents àmbits de l'educació, fem un primer pas endavant per posar unes línies vermelles pel nou cicle que tot just comencem. Per començar a revertir la situació que ens ha portat fins aquí.

Ningú enrere! Durant aquesta crisi educativa cal lluitar pels drets que ens havien tret i blindar-los de la crisi econòmica que tenim a sobre. Continuarem promovent campanyes tan fortes com sigui possible des del conjunt del moviment estudiantil i del professorat, on tothom participi i tingui veu. Tant defensant el *Compromís dels Rectors*, com aliances en contra de la nova reforma universitària LOSU.

A l'estat espanyol s'estan obrint molts fronts: des de la propera eliminació del 3+2 fins a contemplar la creació d'un estatut del becari dins del nou projecte de llei LOSU que substituirà l'actual LOU. Com a sindicat no podem callar, per tant caldrà formar-nos sobre els diferents punts que es tractin a LOSU, construir posicionament com a sindicat, i fer una campanya forta defensant el nostre posicionament i al mateix temps fer conèixer aquesta llei al col·lectiu dels estudiants universitaris de Catalunya, ja que marca els futurs anys de la universitat. Caldrà tractar en profunditat la proposta del ministeri sobre la Universitat Dual.

Sense oblidar que moltes de nosaltres no hem pogut trepitjar les nostres universitats en quasi 1 any i mig. Creiem que de cara a aquest nou

Hem pogut comprovar com és el futur que ens espera si no actuem ràpidament enfront del canvi climàtic. Les universitats no es poden quedar amb simples declaracions de l'estat d'emergència climàtica que han signat algunes com la Universitat Autònoma o la Universitat de Barcelona, sinó que s'han de posar en marxa les mesures. Hem dit no a l'ampliació de l'aeroport al Prat de Llobregat, i sortirem al carrer per tombar qualsevol mesura política que prioritzi el benefici econòmic a la vida.

També estan sent dies molt foscos per

curs haurem d'agafar totes aquestes forces aconseguides per acabar d'assenyalar que la universitat "en línia" o "semipresencial" que s'està instaurat no és una opció. La possible comoditat que estan veient les universitats a l'hora de fer universitat en línia no pot passar mai per sobre de les necessitats de l'estudiantat. Volem una educació pública, de qualitat i on l'associacionisme tingui cabuda!

Pel que fa a les diferents lluites socials, com a sindicat estudiantil tenim molt a dir:

la comunitat LGTB, les dones i les persones racialitzades. Ens estem despertant amb terribles notícies que ens interpeilen directament: des del cruel assassinat de Samuel Luiz que ha fet la volta al món, a les agressions diàries que atempten contra les nostres identitats sexuals i de gènere, sense oblidar el brutal genocidi colonialista que pateix el poble Palestí com molts altres pobles del món.

El vertiginós augment de violència masclista, homòfoba i trànsfoba no és fruit de la casualitat ni un cas aïllat. És el resultat de l'extrema dreta entrant a les institucions, de la complicitat dels mitjans de comunicacions que blanquegen els seus discursos i, sobretot, és el resultat d'un capitalisme rosa que buida de contingut polític la nostra lluita i la nostra història.

Perquè les lluites feministes, LGTB i antiracistes són també lluita de classes. Les nostres avantpassades sempre han sigut de classe obrera i migrades perseguides i invisibilitzades pels cossos policials i per les institucions burgeses; així doncs, no podem esperar que aquestes mateixes institucions ens donin més que engrunes.

Totes juntes hem d'adquirir els drets i les vides que ens han tret; ens queda cuidar-nos i transformar la societat, atacant l'arrel del problema. Per això la nostra millor arma és l'educació, per això lluitarem: per una perspectiva de gènere i antiracista, per protocols efectius contra les agressions, per tenir per fi espais segurs per a TOTES les estudiants. I mentre tot això no estigui fet, seguirem des de l'AEP, com a sindicat denunciant i defensant totes les nostres companyes que pateixen situacions injustes tant fora com dins de les nostres universitats.

L'hospital és centre neuràlgic de petites grans històries, quotidianes i extraordinàries. Amb la Covid-19, les nostres pantalles es van omplir de tota mena de testimonis en primera persona d'històries plenes d'humanitat i solidaritat. Precisament per aquesta gran capacitat per generar històries, l'univers hospitalari ha donat peu a nombrosos llibres, sèries i pel·lícules sobre serveis mèdics i pacients de tota classe. Qui no recorda ni una sola sèrie d'aquest tipus? En un tancar i obrir d'ulls puc enumerar *Anatomía de Grey*, *House*, *Hospital Central* i *Polseres Vermelles*.

CRISTINA BEDMAR BATALLA

NEW AMSTERDAM, UN HOSPITAL DIRIGIT PER UN... COMUNISTA?

Probablement, el confinament no va ser el millor dels moments per iniciar qualsevol de les aventures al nostre abast que tingués com a escenari un hospital. Masoquisme pur. Però aquesta soc jo, tot i que direm que vaig començar *New Amsterdam* l'abril del 2021, com una commemoració del que havia passat en aquell mateix escenari un any abans.

Què és, però, *New Amsterdam*? És un drama mèdic estrenat el 2018 a la cadena NBC. Està basat en el llibre “Dotze pacients: vida i mort a l'Hospital Bellevue”, del Dr. Eric Manheimer, i va ser adaptat a la televisió per David Schulner. Aquesta sèrie se centra en la vida de l'hospital *New Amsterdam* en el moment de l'arribada del seu nou Director Mèdic, en Max Goodwin, i la veritable revolució que la seva arribada comporta per la gestió de l'hospital.

En un país on no existeix la sanitat universal, on no tothom té garantit l'accés a una atenció mèdica digna, aquesta sèrie obre un punt de reflexió: com ha d'actuar el director mèdic de l'hospital públic més antic dels Estats Units per tenir un quadre mèdic a l'altura dels hospitals privats, per atendre a tothom i per seguir funcionant sense disposar de prou recursos?

La veritable revolució d'aquesta sèrie és que defuig centrar la seva història en un sol metge, en les relacions entre l'equip mèdic o en les aventures de pacients, com fan les sèries esmentades a l'inici. Explica una història coral, recollint les experiències d'un director mèdic, un cap de psicologia infantil, una cap d'oncologia, una cap del servei d'urgències, un cap de cirurgia cardiovascular i un cap de neurocirurgia, així com dels seus i les seves pacients, i en com s'organitza un hospital. Se centra en com cal gestionar un hospital, en aquest cas públic, i es fica de ple en el drama

social de cobertures mèdiques insuficients, recursos insuficients i, fins i tot, por i rebuig d'haver de recórrer als serveis d'un sistema que, massa vegades, els ha abandonat. Per exemple, es recullen històries de nens i nenes que no tenen accés a atenció psicològica; de persones que no volen sotmetre's a operacions perquè no saben com les podran pagar; i de sensesostre que viuen en unes condicions higièniques inexistents que els condemnen a una vida de patiment i malaltia. A la vegada, l'hospital ha de fer equilibris amb el privilegi: és l'hospital de referència de la seu de les Nacions Unides.

Però anem al centre de la qüestió: és Max Goodwin, el director mèdic, comunista? En Max arriba procedent d'una clínica a Chinatown, on també feia de director mèdic, i on havia de fer mans i mànigues per atendre a tothom amb una evident manca de recursos que, igual que quan ocupa el seu nou de treball a Manhattan, tindrà un gran impacte en la seva vida personal, posant en risc la seva vida familiar. Arriba amb un clar mandat sota el braç: millorar la reputació de l'hospital i millorar la seva eficiència. El primer que fa? Un gir radical: acomiada tot el departament de cirurgia cardiovascular, conegut per les seves corrupteles, i fa de la frase “com puc ajudar” (*how can I help*) la seva bandera, posant-se a disposició d'un renovat equip directiu mèdic que el rep amb escepticisme i moltes barreres a superar, unes barreres racials (es nomena al primer cap de cirurgia cardiovascular negre) i psicològiques (una cap d'oncologia que fuig del càncer refugiant-se en el seu prestigi als platós de televisió, una cap del servei d'urgències addicta al treball, etc.). Tot i les nombroses dificultats, el mètode “revolucionari” de posar

els pacients i els drets dels treballadors i treballadores al centre funciona, tot i que no tothom ho veu amb bons ulls: els accionistes, membres de la junta i grans donants, acostumats a directors mèdics que accepten fer retallades sense protestar i a ser més protagonistes als grans sopars de gala més que no pas a què s'alcin com a defensors dels seus centres, treballadors i pacients, sovint el qualifiquen de “comunista”. Comunista per defensar una sanitat pública, per defensar els drets laborals i per no doblegar-se a l'interès econòmic: algunes ens hem hagut de guanyar més aquest apellatiu, la veritat.

Aquest hospital no existeix només a la ficció: el Dr. Eric Manheimer va ser el director mèdic de l'Hospital Bellevue de Nova York, l'hospital públic més antic dels Estats Units, i és un dels més grans del país pel que fa a nombre de llits. Forma part de la *safety net* hospitals, és a dir, estant obligat legalment a oferir assistència mèdica a qualsevol, el que vol dir que el 80% de les persones a les quals atén no tenen cap mena de cobertura mèdica.

Més enllà d'aquesta sèrie, doncs, i més enllà de qualsevol ficció, el drama mèdic i el drama social van sovint de la mà. És especialment significatiu que al cor de la bèstia es produeixi i tingui èxit un format així, que posa l'accent a la gestió del dia a dia d'un centre hospitalari, que se centra en la importància de comptar amb una xarxa d'hospitals públics forta, ben dotada i amb grans professionals. Serà això una mostra del canvi de tendència ideològica dels Estats Units, o la gran màquina de propaganda s'està començant a esquarterar i, en moments de crisi sanitària i social com l'actual, la veritat no pot fer més que sortir a la llum?

PANDÈMIES I CULTURA: XOC ENTRE MONS

Quan es va decretar l'estat d'alarma el març de 2020, les recomanacions d'oci dins de casa sortien fins de sota les pedres. Rutines d'exercici (sempre que poguessis practicar-les en el teu pis de 30 m²), recomanacions de podcasts (un dels formats que va créixer exponencialment durant aquells mesos de confinament), llibres que teníem agafant pols en la prestatgeria, playlists de Spotify... I, per descomptat, pel·lícules i sèries en les gegantesques plataformes de contingut. Com afectarà (o, més ben dit, està afectant) la pandèmia a la nostra manera d'entendre l'oci? A causa de la magnitud de la pregunta, en aquest article ens centrarem en la repercussió en el negoci audiovisual.

SOFÍA LORENZO GONZÁLEZ

La indústria del teatre i la del cinema van passar per moments molt crítics dels quals encara ara estan intentant recuperar-se. A excepció d'una elit ja molt consagrada i acomodada econòmicament, la majoria de les persones amb professions relacionades amb el sector audiovisual sol sofrir una precarietat i inestabilitat laboral aguditzada per la pandèmia, com està passant pràcticament en tots els camps professionals actualment. El passat 17 de setembre de 2020, per exemple, es van dur a terme manifestacions en diverses ciutats de l'Estat espanyol com a part de la campanya #AlertaRoja, en la qual cantants, ballarines, realitzadores, directores, actrius, guionistes i moltes altres professionals del món de la cultura i de l'espectacle van protestar per la crítica situació laboral que s'estava vivint en el sector, sota el lema «Sense cultura no hi ha futur».

I cert és. Al llarg de tota la nostra vida estem influenciades per totes les referències culturals que absorbim, conscientment o inconscientment: els llibres que llegim, les escriptores que amb més assiduitat seguim, les cançons que marquen moments crucials per a nosaltres, les visites al cinema. És per això que hem de conrear i fomentar una cultura (en totes les seves facetes) viva, dinàmica, interactiva, crítica, que ens insti a la reflexió, que generi debats, que posi sobre la taula qüestions socials que necessiten ser analitzades per a poder avançar cap a un món millor. No obstant això, com sempre, tenim un arxienemic a combatre: el capitalisme, un sistema nociu en la seva essència que en èpoques de crisi socioeconòmica

com aquesta s'acarnissa amb els extractes més vulnerables de la societat i, per descomptat, solament serveix per a enriquir als que ja de per si ostenten el poder, el prestigi i la influència.

No analitzarem aquí el contingut que solen oferir enormes empreses com Amazon Premium Video, Netflix, HBO, Filmin o Disney +. Moltes de nosaltres ja les coneixem directament perquè som usuàries de les mateixes i gaudim de la comoditat que suposa tenir diverses opcions d'entreteniment a l'abast d'un clic, recomanacions personalitzades de pel·lícules i sèries i la possibilitat de compartir despeses dels nostres comptes en aquestes plataformes. Simplement posaré com a exemple una situació que vaig viure fa uns quants dies, quan vaig anar a veure l'última estrena de Marvel (saga de la qual també en parlem a Maig, com sabeu), *Black Widow*, als Cinemes Renoir Floridablanca de Barcelona. Abans d'anar a la sessió i amb companyia d'unes quantes cerveses, vaig parlar amb amigues i amics sobre el monopoli de Disney i la gran diferència de preu que hi ha entre veure aquesta pel·lícula al cinema (a mi aquest dia em va costar 7,90 €) i en la plataforma de Disney +, mitjançant l'anomenat *Accés Premium* (21,99 €). És el mateix cas que va ocórrer l'any passat amb la versió amb actrius i actors de carn i os de Mulán: primer calia pagar una quantitat per a accedir a ella a través de la web i uns mesos després es pot veure sense costos addicionals. Estàvem d'acord que compensava molt més, econòmicament i com a experiència cinematogràfica, veure la pel·lícula en una sala de cinema. Personalment, considero

que el debat de les sales de cinema tradicionals versus les plataformes en línia està obsolet i no va de la mà dels temps que corren: jo soc usuària de diverses d'aquestes plataformes i em continua encantant anar al cinema i tot el que comporta, i no és incompatible. No ens centrem, doncs, en això, sinó en el que és l'arrel de tots els mals: el capitalisme.

Al llarg dels anys, Disney va anar comprant moltes de les empreses audiovisuals més poderoses del mercat: Pixar, LucasFilm (l'ombra de Disney en l'últim lliurament de la saga Star Wars els vam analitzar en l'article: «Disney ho ha tornat a fer»), Marvel, Fox, Hulu, ABC, National Geographic..., convertint-se així en un monopoli que està darrere d'una gran quantitat de les sèries i pel·lícules a les quals accedim diàriament.

Aquesta combinació del neoliberalisme més profund i d'un evident imperialisme cultural estatunidenc i angloparlant dona com a resultat una expansió encara més gran de la propaganda capitalista en les nostres vides, una falta d'oportunitats per a projectes i professionals amb moltíssims menys mitjans i recursos i una uniformització dels continguts consumits per les espectadores. I, com vam dir abans, si volem construir una societat millor, hem d'assegurar que tothom pugui accedir a unes ofertes culturals variades, diverses i inclusives. Hem de ser, més que mai, consumidoras crítiques: podem gaudir amb l'últim del gran imperi audiovisual, per descomptat, però que això no ens llevi mai la capacitat de saber veure més enllà.

TELÉFONO ROJO, VOLAMOS CON... ANA POLO

Faig humor d'allò que m'indigna, és la manera que tinc d'entregar el meu missatge: a través de la ironia i l'humor. Faig humor pedagògic.

ANNA BLANCO GAYA

L'Ana Polo, periodista i humorista. Actualment té el podcast Oye Polo a Ràdio Primavera Sound amb la Maria Rovira (*Oye Sherman*), fa monòlegs per tot Catalunya i també fa càpsules de feminisme a Fibracat TV. Anteriorment, ha treballat a Catalunya Ràdio, a RAC1, a TVE i al lateshow No Te Metas En Política.

Aquesta entrevista està marcada pel Covid, la va haver de fer des de la seva habitació confinada aquest estiu. Una hora de conversa que va donar per molt, aquí en teniu el més descatat. Podreu trobar l'entrevista sencera a la web de la Revista Maig.

– Anem a l’arrel: l’humor. Com definiries la comèdia?

Faig humor d’allò que m’indigna. Com a dona lesbiana, en aquest món masclista, heteropatriarcal, heteronormatiu, hi ha moltes coses que m’indignen [riu], faig humor des d’aquí: des de la meva experiència. Intento fer reflexionar a través de l’humor, perquè és una manera més fresca d’entregar el meu missatge: a través de la ironia i l’humor. Faig humor pedagògic, és una etiqueta que se’m va acudir i no l’havia sentit abans. M’agrada molt fer pedagogia, explicar coses, i no m’importa sacrificar parts del meu discurs que no fan riure si he d’explicar coses importants. L’objectiu d’un còmic és fer riure, el meu no sempre ho és. Per mi l’objectiu és fer-te reflexionar, si pel camí vas rient, millor, perquè així sé que el missatge va entrant més fàcil, però hi ha moments que sacrificaré aquests riures i diré les coses tal com són perquè penso que és necessari.

– És veritat, tal com ha afirmat Florentino Fernández, i tants abans que ell, que les dones no som gracioses? Per què tenim menys presència que els homes? Quin se’ns dona quan aconseguim fer-nos un foradet?

Primer, dir que és completament fals que les dones no siguem gracioses, o siguem menys gracioses. L’humor és una cosa subjectiva, per tant, no es pot dir mai que algú no és graciós. Per altra banda, que diguin que les dones no som gracioses és un símptoma clar de la seva pròpia ment obtusa, perquè afirmar que totes les dones no són gracioses és una absoluta bajanada.

Les dones tenim molta menys presència als programes d’humor i als continguts humorístics perquè tradicionalment és un món que ha estat dominat pels homes. I estan acostumats que els que els fan gràcia són els seus col·legues. És un peix que es mossega la cua: tu només aconsegueixes entrar en un programa d’humor sempre que li caiguis en gràcia a un home.

M’agradaria que a les dones se’ns agafés per qui som, per la nostra personalitat. Normalment se’ns vol podar i domesticar.

Moltes vegades les oportunitats que es donen a les dones en els programes d’humor és per fer de la *chica del programa*, és per tenir un perfil de noia mona, una mica seriosa, fins i tot, que dona el contrapunt informatiu, i no tant per portar la càrrega de l’humor. Si un home agafa alguns recursos com per exemple enfadar-se, o tenir molt de caràcter, o

ser molt *bruto*, això es premia i es considera molt graciós i molt atrevit. En canvi, si ho fa una dona, es considera que està sent una exagerada, o una histèrica, o que està mal follada, tot de coses que ens hem de sentir dir.

Quan aconsegueixes fer-te un *hueco* en aquest món (perquè li has caigut en gràcia a un home) el que et trobes moltes vegades és amb la limitació d’haver d’encaixar en aquest paper que s’espera de tu. Se’m volia a mi perquè “ens agrada molt el teu to, ens agrada molt que ets molt fresca, bla, bla, bla... però rebaixa el to”. És una mica frustrant, perquè crec que a molts homes no se’ls demana això. M’agradaria que a les dones: que se’ns agafés per qui som, per la nostra personalitat i a partir d’aquí se’ns donés ales per créixer al màxim. Normalment és al revés, se’ns vol podar i domesticar contínuament. I és una mica cansat, perquè no volem ser una quota, volem els nostres espais.

– Relacionat amb això, hi ha una crítica que has fet més d’una vegada a la mateixa Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals: s’està fent bé la promoció de la igualtat en l’àmbit de la cultura, i més concretament de la comèdia?

Crec que des de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals s’estan fent molt malament les coses. Les productores i les redactores són majoritàriament dones, però, quan comença la temporada, la majoria de directors de programa i de conductors, i, per tant, persones que tenen poder i porten el pes comunicatiu de Catalunya a nivell públic, són homes. Això és gravíssim perquè és un clar cas de discriminació. Un servei públic, com són la televisió i la ràdio públiques de Catalunya, haurien d’estar garantint que un mínim, *bueno*, la meitat de la societat, ens veiéssim reflectits. Evidentment a nivell de diversitat d’altres tipus és també molt més clamorós, trobar persones racialitzades a TV3 és molt difícil, i identitats dissidents ja *ni te cuento*.

Durant l’any es veu que es fa poc per donar

oportunitats a les dones, perquè hi hagi una igualtat real i perquè hi hagi una perspectiva de gènere en tota la Corporació. Però, llavors, el dia 8 de Març es fa un anunci que diu “Som dones”, que és un anunci que porta dos anys sortint (no un, no, dos) on homes com [riu] Toni Soler, Roger de Gràcia estan dient “som dones”. Estan fent un anunci per

la igualtat, quan en realitat no s’està treballant la igualtat des de la Corporació. No serveix de res fer aquest anunci si és només una medalleta que et vols penjar. A més, en aquest vídeo terrible hi ha una dona negra, que és una dona que ni treballa a TV3. És terrible.

– I des d’altres àmbits públics?

Sembla que comença a entrar a les cocorotas de la gent que mana: per la igualtat s’ha de treballar tot l’any, no només un dia assenyalat. Programar activitats feministes, inclusives i diverses és una cosa que es pot fer tot l’any. Que s’ha de fer tot l’any!

A nivell d’ajuntaments fa 3 anys que faig monòlegs. Els primers anys notava molt el *boom* del 8 de Març i el 25 de Novembre. Aquest any, com que ja porto 2 anys queixant-me, sembla que s’ha captat el missatge. Sembla, comença a entrar a les *cocorotas* de la gent que mana: per la igualtat s’ha de treballar tot l’any, no només un dia assenyalat. Programar activitats feministes, inclusives i diverses és una cosa que es pot fer tot l’any. Que s’ha de fer tot l’any!

– Les teves xarxes socials són un espai on, a part de la teva feina, dones suport a alguns moviments socials com és la campanya de *Top Manta* o *La Pública a Judici*. Perquè creus que és important que el món de la cultura, i qualsevol persona pública, mostri i visibilitzi lluites socials?

Per mi l’etiqueta de feminista comporta molta responsabilitat, per tant, intento portar-la amb la major coherència possible.

Perquè quan tens un altaveu, tens una responsabilitat, t’agradi o no. Hi ha molta gent que diu que no, que sent una persona pública no tens responsabilitat, això és mentida. Aquesta gent el que vol és dormir tranquil·la i tenir la consciència neta. Però no funciona així. L’altaveu comporta responsabilitat, una coherència. La meva existència

és política, tot a la vida és polític. Per tant, mantenir-te al marge en depèn de quines situacions et posa en una posició de còmplice. I jo per coherència penso que no hi ha una altra manera de viure ni de fer la meva feina. Per tant, tot el que puc ajudar i sumar intento fer-ho.

Hi ha moltes coses que no faig bé [riu], però hi ha algunes que sí que les puc fer bé i que és molt fàcil fer-les bé.

Normalment és algú que m’escrui. Per exemple amb lo de la *Pública a Judici*, em diu: “vols venir a fer un monòleg, gratis, per fer una mica de caliu, perquè necessitem recaptar diners, perquè estem a punt d’anar a judici...?” Home, doncs i tant que sí, amb quina cara els dic jo que no a unes persones que estan amenaçades d’entrar a presó per protestar per defensar que baixin les taxes universitàries? Jo amb quina cara em dic després que soc feminista si no fes això? Per mi l’etiqueta de feminista comporta molta responsabilitat, per tant, intento portar-la amb la major coherència possible. No em surt fer-ho d’una altra manera.

Amb lo del *Top Manta* igual, em faig les fotos que calgui, faig el que calgui. L’únic que estic fent és aquesta petita cosa que puc fer, doncs esclar que la faig. És que quin tipus de persona seria? Jo no podria dormir tranquil·la, ni podria anar pel món dient que soc feminista i soc d’esquerres. No, no, el meu objectiu quan jo em mori és deixar el món una miqueta millor de com me l’he trobat i intentaré fer el màxim que jo pugui per això. Tinc les meves contradiccions, no ho faig tot bé. Hi ha moltes coses que no faig bé [riu], però hi ha algunes que sí que les puc fer bé i que és molt fàcil fer-les bé.

– Parlem de projectes concrets. Moltes persones et van conèixer gràcies a la segona hora de RAC1, però un dels “booms” va ser la teva aparició al programa *No Te Metas en Política* de la mà dels humoristes Facu Díaz i Miguel Maldonado. Com va arribar aquesta oportunitat? Què creus que et va aportar?

Vaig entrevistar el Facu Díaz per la Segona hora i vam estar xerrant molt a gust. Ells estaven a Barcelona fent programes a la Sala Barts i just arribava el 8 de Març i eren dos homes, que entrevistaven a un altre home i no hi havia cap dona. Ells es van adonar que aquí hi havia alguna cosa que no d’allò... I el Facu em va dir que si volia fer una secció. Va ser pim-pam, el vaig entrevistar

un divendres i el dijous següent estava fent una secció. Va ser una locura total.

Em sentia que no podia ser tant jo. En canvi, al No te metas era al revés, se'm volia amb tota la meva indignació, tots els meus ideals, el meu discurs de *loca del coño*.

Va ser un dels millors moments de la meva vida, perquè vaig adonar-me -ja ho sospitava- que necessito que hi hagi una mica de lluita política en allò que faig, és important que els meus ideals estiguin quan treballo. A la *Segona* hora no se'm deixava fer tant com jo volia. Em sentia més perduda, em sentia que no podia ser tant jo. En canvi, al *No te metas* era al revés, se'm volia tal qual pel qui jo era, amb tota la meva indignació, tots els meus ideals, el meu discurs de *loca del coño*. I això, per mi va ser la vida. Veure que jo podia treballa des d'aquí i que no només podia treballar, sinó que els meus companys m'acceptaven així i els agradava així, i el públic també responia. Per mi va ser un moment superbonic a la meva carrera, estaré sempre agraïda al Facu i al Miguel per haver-me donat aquesta oportunitat. Després vaig ser col·laboradora i guionista del programa tot l'any

Fer humor feminista és una responsabilitat, he d'estar oberta a qüestionar-me, a revisar-me, i a acceptar crítiques.

següent. Vaig aprendre molt amb ells i em va obrir un camí de valorar-me tal com jo era i de connectar amb la gent des d'un lloc que era purament jo, això per mi no té preu.

– Consideres que fas humor feminista com un gènere concret?, o més aviat el fet que siguis feminista

impregna tots els àmbits de la teva vida?

Crec que sí, que faig humor feminista, en concret jo que només faig humor d'allò que m'indigna i amb perspectiva feminista. La Maria Rovira (*Oye Sherman*) per exemple, no fa només humor feminista, considero que té un ventall més ampli en aquest sentit. Sempre ho dic: només puc crear d'allò que m'indigna, això em limita una mica. No vol dir que m'hagi d'encasellar en un raconet rosa, per a les nenes, vol dir simplement que el meu contingut és d'aquesta temàtica, però afecta a tothom, interpel·la a tothom. No soc l'única persona que fa humor feminista, evidentment, tothom pot fer humor feminista, en el fons, fins i tot els homes.

Sí que s'acostuma a dir que si una dona fa humor, com que aquesta dona és feminista, ja tot el seu humor és feminista. Això tampoc és així perquè per fer humor feminista cal una voluntat que hi hagi una perspectiva de gènere. Fer humor feminista és una responsabilitat, he d'estar oberta a qüestionar-me, a revisar-me, i a acceptar crítiques. Hi ha coses que he modificat del meu discurs perquè potser estava ferint altres sensibilitats que no són la meva, que jo no

m'estava adonant, i com que jo no vull que ningú se senti malament -a part dels *matxis-señoros*-, intento fer-ho el més positiu i respectuós possible per totes les existències. Els meus ideals són així, però em costarà una estona arribar-hi, és un aprenentatge i és un treball. És una mica trampós, i ho he sentit varies vegades, dones que diuen "jo soc

feminista perquè tot el que jo faig és feminista automàticament", i no crec que funcioni així, hi ha d'haver un treball.

– L'últim dels projectes que volem destacar a l'entrevista és el de l'Oye Polo. Com és treballar amb una altra còmica com la Maria Rovira (*l'Oye Sherman*), amb qui teniu tanta química, jugant sota les vostres pròpies regles?

És absolutament fantàstic treballar amb una altra dona

No és casual que sigui una dona la que mana i la que encarrega programes a dones.

creativament, en general, i amb la Maria Rovira en concret. És un somni fet realitat perquè, a més, la Maria és amiga meva, i treballar juntes ens fa molt felices. Sobretot, crec que ens fa molt felices perquè venim de treballar a llocs on som l'única dona, amb la qual cosa no pots crear amb una dona d'igual a igual, sempre hi ha uns tios més consolidats i és "que això no ho diguis, que abaixa el to..."

No és casual que sigui una dona la que mana i la que encarrega programes a dones. És això, treballem a Ràdio Primavera Sound on se'ns diu "no, no, feu el que vulgueu, sigueu vosaltres. Us volem perquè sou vosaltres, l'Ana i la Maria", i és el millor que ens pot passar. Jo estic molt i molt contenta de treballar en aquestes condicions perquè és treballar d'igual a igual i tenint per objectiu potenciar l'altra persona, hi ha zero competència. L'únic que hi ha és ganes de créixer juntes.

LES SPARTAKIADES I L'OCI CONFINAT

IRENE GARCIA MONTES

La virtualització arran de les restriccions sanitàries va implicar la limitació de l'oci en tots els seus aspectes i un agreujament de la salut mental, sobretot en les joves, obligades a un entorn d'aïllament i estigmatització constant. Després de gairebé un any de cibermilitància, des de la Joventut Comunista de Catalunya es va pretendre evitar el trencament dels vincles de camaraderia i crear-ne de nous entre les darreres incorporacions, així doncs, va néixer, de la mà de la Revista Maig i l'àrea d'Oci i Cultura, el projecte de les Spartakiades com a via d'entreteniment alternatiu i no consumista dins de les condicions permeses a causa de la situació de pandèmia.

El darrer 27 de febrer donàvem pas a la primera jornada de les Spartakiades, amb un format en línia degudes les restriccions del moment. Inauguràvem les jornades amb una presentació oficial dels equips amb tot el que comporta: bandera, himne, mascota i un petit etoètera ple de dinamisme. La disbauxa i la gresca es feia notar, el projecte era ben rebut per les camarades, vora de dues hores vam poder gaudir d'una jornada lúdica que pretenia apropar-nos entre nosaltres, encara que fos de manera virtual. Seguint aquest fil, les consecutives jornades van seguir un caràcter similar, però amb dinàmiques diferents, en aquestes es prioritzava un format de joc en línia variant, donant pas mes rere mes a un espai de camaraderia i cohesió.

Aquest projecte, les Spartakiades, com anàvem dient ha consistit en un campionat de jocs on els col·lectius, tant territorials com estudiantils competien entre ells. Aquesta competició no era en el sentit estricte de la paraula que acostumem a atribuir-li. Una gran quantitat de variables et feien escalar en el rànking: la constància, l'estratègia i la participació del col·lectiu en la seva majoria, comptaven amb la major part del pes del campionat. Així doncs, no ens hem decantat per defensar una competitivitat absurda i nulla, sinó la cooperació i el treball en equip en l'àmbit intern dels col·lectius generant un esperit de treball aprofitable per a la militància.

El tancament del curs va anar acompanyat del tancament d'aquestes jornades. A principis de juliol, ens trobàvem per primer cop des de l'inici del projecte totes les participants de manera presencial. De la mà del col·lectiu de la JCC Baix Montseny i l'Hector Sánchez, secretari general de Comunistes de Catalunya, vàrem organitzar una sortida al Parc Natural del Montseny amb un posterior dinar de camaraderia on s'anunciava el col·lectiu vencedor. Assolir la presencialitat i la participació de les camarades va ser el nostre objectiu principal, no hi havia escenari possible que presentés un fi de les Spartakiades sense un retrobament fora de les pantalles.

Era molt important que aquesta darrera activitat fos presencial per poder desvirtualitzar i trencar amb la cibermilitància. Les pantalles ens han acompanyat aquests darrers mesos, però a poc a poc toca deixar-les enrere, dins de les nostres possibilitats. Les relacions interpersonals, com ho és un vincle de camaraderia, no poden forjar-se d'altra manera que no sigui cara a cara i amb la familiaritat del dia a dia. Cal sumar-li la proximitat que aquesta darrera jornada va tenir amb la IV Conferència Nacional de la JCC, permetent fer una aproximació prèvia a aquelles companyes més noves i retrobar-nos entre nosaltres.

Finalment, Maig i Oci i Cultura, les mateixes àrees que han garantit el funcionament del projecte de les Spartakiades, juntament amb els diversos òrgans de la Joventut Comunista de Catalunya, considerem aquestes un primer pas cap a dinàmiques que afavoreixen les relacions internes. El seguit de jornades mensuals realitzades, han fomentat un espai de treball més enllà del que coneixiem fins al dia d'avui com a militància, hem aconseguit crear un espai d'una manera dinàmica i autogestionada. Com a comunistes defensarem sempre la necessitat d'un oci no alienant, un oci no consumista i alternatiu, a l'abast de totes i per a totes, les Spartakiades han estat fruit d'aquest objectiu de vida i de relacions socials. Aquest projecte neix tot just aquest curs, però sense cap mena de dubte seguirà present els anys vinents.

MARY SEACOLE LA INFERMERA OBLIDADA

XAVI PIZARRO HOMS

Tot i ser una figura pionera de la infermeria, segurament a la persona que llegeixi aquestes línies el nom de Mary Seacole no li digui res en absolut. Això no és pas estrany, ja que durant molt de temps les dones han ocupat un paper secundari o terciari i fins i tot inexistent en la historiografia (que no en la Història). Seacole, però, també té una altra característica que l'ha fet encara més invisible als ulls del món occidental: era afroamericana.

Així, si algunes de les seves coetànies van acabar sent reconegudes mundialment ja durant les seves vides, com per exemple Florence Nightingale, en el cas de Seacole ha calgut esperar fins ben entrada la dècada dels vuitanta del s.XX perquè es recuperés la seva figura. La visió patriarcal, racista i classista de la història ha impedit durant molt de temps una correcta interpretació dels fets del nostre

passat i ha evitat el reconeixement de persones que s'havien guanyat entrar al panteó de les grans figures de la història de la humanitat.

Nascuda a Kingston, Jamaica l'any 1805, era la filla d'un tinent de l'exèrcit anglès i d'una dona jamaicana lliure. Aquesta dona, de la qual no en sabem el nom, era una reconeguda curandera que regentava un dels hotels més coneguts de Kingston

i hi oferia els seus serveis. Va ser allà on Seacole va començar a aprendre sobre medicina, sobre la importància de la higiene, la ventilació i mantenir una temperatura adequada per afavorir la recuperació de les persones malaltes. Durant els primers anys de la dècada dels quaranta va patir una sèrie de desastres personals, entre ells la crema de l'hotel de la seva família, la mort del seu marit i de la seva pròpia mare tot seguit. Aquests esdeveniments la van deixar molt afectada durant un temps, fins que va aconseguir sobreposar-se i prendre el control del nou hotel que havien construït.

Seacole va concentrar-se en la seva feina durant aquells anys, rebutjant nombroses peticions de matrimoni. L'any 1850 va enfrontar-se a un dels seus primers grans reptes, l'epidèmia de còlera que va assolar Jamaica, emportant-se més de trenta-mil vides. El còlera serà una de les malalties que més es trobarà al llarg de la seva vida i s'acabarà convertint en tota una experta en el seu tractament. L'any següent, visitant Panamà, trobem un dels episodis que exemplifiquen les dificultats que viurà Seacole al llarg de la seva vida pel fet de ser una dona negra.

En un sopar de comiat entre els mercaders amb els quals viatjava, un americà va fer un discurs intentant "elogiar" el paper de Seacole tractant els malalts de còlera al Panamà, alegrant-se del fet que fos una dona relativament "poc negra" i comentant que tant de bo li poguessin blanquejar més encara el color de la pell per fer-la "acceptable" com a companyia. Seacole va respondre que estava orgullosa del seu color i que si hagués estat tant negre com qualsevol altre, hauria sigut igual de feliç, d'útil i respectada entre aquells dels qui en valorava l'opinió.

L'any 1853 va esclatar la Guerra de Crimea, que va enfrontar l'Imperi Rus i el Regne de Grècia contra una aliança entre l'Imperi Otomà, França i el Regne de Sardenya. La crueltat de la guerra i la penosa situació dels soldats van causar un fort impacte popular, fins al punt que el Secretari d'Estat anglès va contactar amb Florence Nightingale per tal que organitzés una brigada d'infermeres per pal·liar els efectes del còlera. Seacole es va oferir a participar en una d'aquestes brigades, però va ser rebutjada amb l'excusa de que tenia poca experiència. Seacole, que ja tenia gairebé cinquanta anys, tenia molta més experiència que Nightingale, que també la va rebutjar i va prohibir a les seves infermeres que es relacionessin amb ella.

Davant d'aquestes negatives, Seacole es qüestionarà la raó per la qual rebutjaven la seva ajuda, sorprenent-se de l'absurditat que suposava negar els seus coneixements només pel fet de no ser blanca. Finalment va anar a Crimea costejant-se ella mateixa el viatge i amb molt d'esforç va construir un hotel de repòs pels soldats amb els materials que trobava per la zona. Tot i que al principi els metges de l'exèrcit la miraven amb recel, amb el temps van acabar valorant la seva feina. Entre les tasques que va dur a terme s'inclou l'abastiment de material mèdic als soldats a les trinxeres, la seva alimentació, tenir-ne cura al seu hospital, preparar medicines i fins i tot cirurgies menors.

Acabada la guerra, Seacole tornarà a Londres amb les butxaques buides per haver finançat l'hospital a Crimea i es declararà en bancarrota l'any 1856. Iniciarà aleshores una campanya per tal que l'alta societat li reconegués la

feina feta, aconseguint alguns suports que la van permetre tirar endavant. Durant els últims anys de la seva vida va aconseguir recuperar-se econòmicament, convertint-se en la massatgista personal de la Princesa de Gal·les.

Malgrat acabar els seus últims dies com una persona reconeguda en la societat, ràpidament la seva figura va desaparèixer de la memòria col·lectiva anglesa. No serà fins els anys setanta del s.XX que no es tornarà a localitzar la seva tomba, i durant els vuitanta es començarà a posar en valor de nou la seva figura mitjançant la publicació de llibres i reconeixements públics, com la col·locació d'una placa a la seva residència. Amb l'entrada al s.XXI les accions de memòria es van anar ampliant, amb noves plaques commemoratives, reconeixements polítics públics i la seva inclusió al currículum escolar nacional.

Això no obstant, aquesta recuperació de la memòria de Seacole ha comportat crítiques provinents de la The Nightingale Society, que han acusat als historiadors i acadèmics d'exagerar els èxits de Seacole per atacar la figura de Florence Nightingale amb "l'excusa" del racisme. Això va encetar una sèrie de discussions al voltant de la seva figura, amb els seus defensors argumentant que era precisament el racisme interioritzat el que impedia als membres de la The Nightingale Society veure la importància de la reivindicació de Mary Seacole.

En el context actual, en el qual la pandèmia de la COVID-19 ha posat sobre la taula de nou el paper dels i les infermeres, en un país on també la memòria històrica del colonialisme català ha ressorgit al debat públic, ens ha semblat bona idea des de la Revista Maig oferir aquesta breu biografia.

UN PERILLÓS PRECEDENT: L'ECONOMIA DE PLATAFORMES I EL FUTUR DEL MERCAT DE TREBALL. L'ESCLAVITUD 2.0?

CARMEN JUARES
SECRETARIA DE NOVES REALITATS
DEL TREBALL DE LA CONG

LUCÍA ALIAGAS
COORDINADORA NACIONAL D'ACCIÓ
JOVE – JOVES DE CCOO

Durant el passat mes de maig, el govern espanyol va aprovar finalment la coneguda Llei Rider que, en grans trets, obliga a les plataformes digitals com Glovo, Deliveroo o Uber Eats a contractar els repartidors i les repartidores a domicili, sota la premissa que aquests contractes són laborals i no autònoms, com s'ha intentat presentar des de les empreses de plataforma digital. El pas a la laboralització és clau per acabar amb l'explotació laboral salvatge que pateixen les persones repartidores, a les quals els són negats drets essencials com la protecció social, la sindicació, les cotitzacions o el salari.

El parany de tenir a treballadors i treballadores en règim d'autònoms per omplir butxaca i desentendre's dels deures de la laboralització ha estat perpetuat per l'economia de plataformes des d'abans de la pandèmia, però aquesta l'ha accentuat. La digitalització ha estat un marc discursiu favorable per a aquestes empreses per vendre el seu model de negoci i, alhora, la crisi econòmica derivada de la pandèmia ha servit també per consolidar encara més la manca de drets laborals i condicions dignes.

La situació d'aquestes treballadores –perquè ho són, de treballadores, i no autònomes– ens transporta un segle ençà en matèria de drets i condicions laborals, fregant la semiesclavitud. Aquest fet posa de manifest, en primer lloc, com el neoliberalisme no ha tingut un altre objectiu en la seva existència que destruir les conquestes del moviment obrer en matèria de protecció social i augmentar el lucre econòmic patronal per sobre del benestar dels treballadors i, en segon lloc, la necessitat de no deixar passar cap intent de precaritzar-nos encara més.

La radiografia de la majoria de riders dibuixa l'estat de la precarietat a l'Estat Espanyol i a Catalunya: tenint rostre jove i migrant. Moltes vegades, treballar com a repartidora o repartidor a domicili de plataforma és l'única sortida que troben els nostres joves, persones d'origen immigrant i dones per tal de tenir uns ingressos. Persones que han estat expulsades del mercat de treball o que es troben en situació administrativa irregular i que, per no tenir “papers”, no poden accedir al mercat laboral regulat.

El treball de repartiment d'aquestes empreses de plataforma no té res a veure amb la representació “guai de hobby per fer en el temps lliure o per fer esport” que fa el CEO de Glovo, l'empresa de repartiment més gran d'Espanya i de Catalunya. És una feina, en la qual el salari és molt baix, molt per sota del salari mínim interprofessional, es cobra només per comanda feta, no pel temps dedicat a la plataforma, existeix un alt índex d'accidentalitat, alguns d'ells mortals i situacions d'assetjament sexual, més accentuats en el cas de les dones. Així mateix, es donen casos de manera molt freqüent de persones que han de llogar un compte per poder treballar, pagant entre el 40% i el 50% dels seus ingressos i, també, la compra d'hores de feina per poder treballar-hi.

Aquest és un model de negoci que busca combinar el control màxim sobre l'activitat i la persona repartidora, però per contra, existeix una

mínima assumpció de responsabilitat per part de l'empresa de plataforma, sigui en casos d'accidents greus o mortals, sigui en casos d'assetjament sexual, sigui la venda d'hores per poder treballar a la seva plataforma.

Les demandes que el col·lectiu de riders ha presentat són de sentit comú, malgrat que no s'estiguin complint i se'ls estigui negant tenir unes condicions dignes de treball: no només s'exigeix la seva laboralització, sinó que també es demana control i coneixement del funcionament dels algoritmes de les aplicacions i poder accedir als lavabos, aixetes per rentar-se i agafar aigua o llocs per poder descansar i carregar les bateries de les bicicletes per fer el repartiment. No oblidem que, en ser considerades autònomes per l'empresa, se'ls hi és negat tots aquells drets que gaudiria un treballador a compte aliè, no només en l'àmbit salarial.

No és casual que sigui una dona la que mana i la que encarrega programes a dones.

El dia 22 de juliol, des de Comissions Obreres vam convocar davant la seu de Glovo, a petició de les riders sindicades, una concentració per exigir que es compleixi la Llei Rider un cop sigui efectiva a mitjans d'agost. L'empresa, ja ha anunciat públicament que no pensa complir la llei i ja està implementant formes de burlar-la, mitjançant l'elaboració d'un model “dual” que els permeti continuar tenint riders – i concretament els que patiran la pitjor cara de l'explotació – en règim d'autònoms. Això ens encamina a la reflexió de la necessitat de continuar exercint pressió col·lectiva per veure complida la llei, acte que només es pot fer mitjançant l'organització i la sindicació de les treballadores.

La sindicalització d'un col·lectiu tan extremadament precaritzat, sense un lloc de feina fixa, sense la seva condició laboral reconeguda i sense conèixer als seus companys de feina – quelcom que impedeix establir llaços de solidaritat i cooperació– és difícil i ens genera nous reptes. A més, cal no oblidar que un nombre important de repartidors i repartidores treballen sense tenir la seva situació regularitzada, cosa que provoca desconexament de la legislació local i neguit per una possible expulsió del país. No podem oblidar tampoc com, alhora, la por juga un paper molt important per dificultar l'organització col·lectiva: empreses com Glovo – o Amazon!– són conegudes per vulnerar el dret a sindicalització i exercir represàlies cap a aquelles treballadores que han intentat organitzar-se. Si a això sumem que moltes treballadores estrangeres procedeixen de països on pertànyer a un sindicat pot ser sinònim de persecució, assassinat o amb una campanya antisindical pròpia del discurs neoliberal, ens trobem amb una situació complexa.

Tot i això, hem de fer que la por canviï de bàndol i és per això que com a sindicat ens hem posat al costat del col·lectiu rider per respondre les seves preguntes i ser un punt de suport perquè, a la llarga, siguem també d'organització. La mobilització del 22 de juliol, així com les assemblees de riders, les trobades a peu de carrer per informar-los dels seus drets o els tallers de reparació de bicicletes en són d'exemples. El sindicat, com a moviment sociopolític, ha de ser capaç de respondre a totes les incògnites i problemes que patim com a classe treballadora i alhora ser espai per transformar la nostra realitat socioeconòmica de forma col·lectiva.

L'exemple del model que Glovo, Uber i Amazon ens volen imposar és un perillós precedent pel nostre model de relacions laborals i pel futur de l'Estat de Benestar: no es quedaran amb el transport de mercaderies o de persones, sinó que voldran imposar-lo com a règim general del mercat de treball. Ens trobem amb psicòlogues, guàrdies de seguretat, advocades i mestres que comencen a patir la trampa dels falsos autònoms. Darrere d'aquest nou model, vestit de “col·laboratiu” i de “modernitat”, es troba la pitjor cara del neoliberalisme: la que ens explota i que, a més, ens exigeix que estiguem agraïts. L'economia de plataformes és un perill pel conjunt de la classe treballadora.

PANDÈMIA I JOVENTUT: HA ACABAT LA COVID AMB LES NOSTRES ADOLESCÈNCIES?

MARTINA AIXUAN QUILES PUIG

Amb la pandèmia del SARS-CoV-2, hem vist com la classe treballadora n'hem patit les conseqüències. Molts sectors s'han vist en la precarietat extrema, amb molts problemes, especialment econòmics, fins al punt d'haver de tancar negocis o perdre els seus llocs de treball. Però hi ha una part de la societat que no s'ha tingut en compte i només s'ha esmentat per culpabilitzar-la, que ha vist la seva vida capgirada en els àmbits estudiantil, laboral i d'oci: el jovent.

En les darreres dècades, els adults han deixat molt clar que el jovent som un grup de persones que no raonem, que actuem sense pensar en les conseqüències, que som egoistes i que som, per sobre de tot, irresponsables. Amb l'arribada del desconfinament el maig del 2020, els mitjans de comunicació es van omplir de titulars amb frases que culpabilitzaven els adolescents de les primeres onades de la COVID-19, quan van ser precisament els menors d'edat la franja de població que més i millor ens vam adaptar a les noves normes.

La pandèmia també ha afectat directament l'educació. Enmig del curs 2019-2020 gran part de l'alumnat es va veure sense recursos per accedir a les classes *online* i poder així seguir el curs. Les escoles i instituts públics no dotaven d'ordinadors per als alumnes que ho necessitaven, no facilitaven una connexió a Internet, no habilitaven espais per dur a terme les classes, etc. Com que no van resoldre aquests problemes materials, molts alumnes es van quedar apartats i aïllats de manera que no només no podien accedir a una educació obligatòria per llei, sinó que no es podia saber ni tan sols si estaven bé.

Lligat a l'aïllament i la solitud de molts joves, hem arribat a un punt en el qual trobem en una extrema de recursos per la salut mental

per tota la població, però especialment cal parlar d'atenció a la gent més gran i als adolescents. Hem tornat a veure com el sistema en què vivim s'ha seguit interessant més per la butxaca que no pel bé de la classe treballadora. Les retallades a la sanitat pública han deixat en evidència encara més la precarietat cap a on ens porta el capitalisme. Les dades parlen per elles mateixes: durant el mes de maig van augmentar un 47%

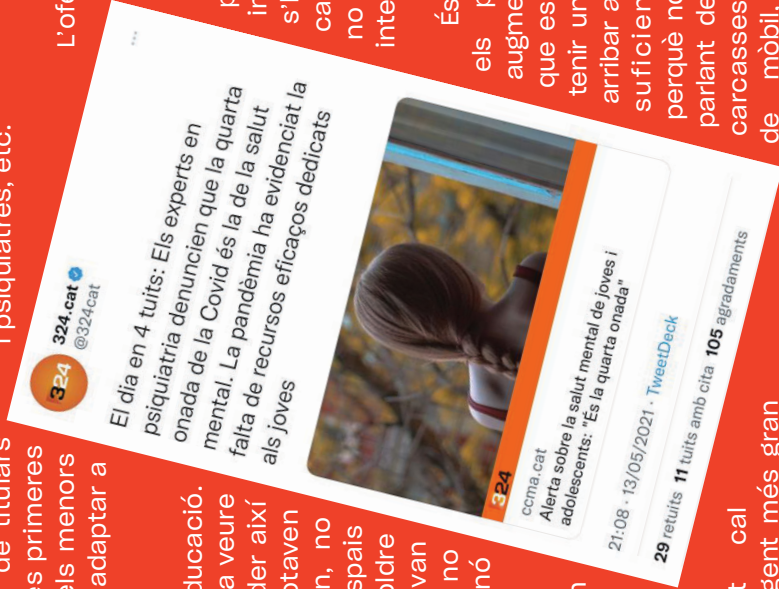
Joan Mangües
@jmangues

De la salut mental del jovent també n'hauríem de parlar. Perquè la combinació de fer classes online, confinament de cap de setmana, centres esportius tancats, perspectives laborals nefastes i vida social reduïda a pràcticament res, en quedarem tocats

10:48 · 29/10/2020 · [Twitter Web App](#)

2,654 retuits 302 tuits amb cita

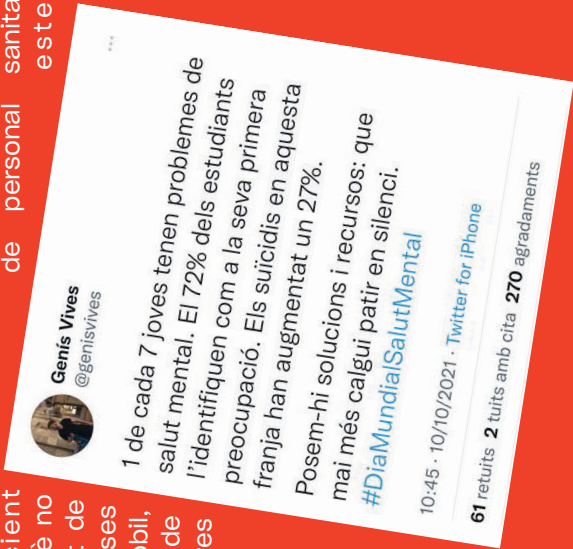
5,963 agradaments

les urgències per trastorns mentals entre els adolescents a l'Hospital Sant Joan de Déu. El confinament va ser el principal causant de molts trastorns de conducta alimentària (TCA), ansietat per les situacions econòmiques i socials, anul·lacions o visites *online* amb psicòlegs i psiquiatres, etc.

L'oferta de professionals en salut mental és clarament escassa a la sanitat pública, i la demanda és enorme i queda de seguida desbordada per la necessitat. Molts els proposen anar a professionals privats per no haver d'esperar les immenses cues que hi ha, però no tothom s'ho pot permetre: la salut mental no és cap luxe ni cap complement, és un dret i no podem avantposar, una vegada més, els interessos econòmics a la salut pública.

És per tot això que necessitem que els pressupostos de la sanitat segueixin augmentant. Cal que el percentatge del PIB que es destina a sanitat sigui més alt per tal de tenir unes condicions laborals dignes, per poder arribar als recursos suficients i a una contractació suficient de personal sanitari; perquè no parlem de carcasses de mòbil, parlant de salut mental. Les nostres vides estan en joc.

Comencem amb tot un clàssic: dibuixar objectes unint punts numerats! En aquest cas, es tracta de dues figures amb les quals estem segurs que us heu familiaritzat al llarg d'aquesta pandèmia. Endevineu què són?

Continuem a preparar-nos pels passatemps de la 6a edició física de la revista Maig com si féssim una bona sopa! Lentament i amb calma. I justament, d'això es tracta la segona activitat: una sopa de lletres, on les paraules a buscar tenen relació amb alguns dels articles amb els quals us delectarem. AMSTERDAM, CLASSISME, SAHARA, POLO, SEACOLE, HABITATGE, OCI CONFINAT

S	S	M	E	O	D	D	A	L	A	A	Z	F	T	A	R	L	V	S
A	O	B	S	T	A	N	A	M	S	E	M	O	L	O	A	I	T	
D	L	A	T	A	H	M	U	C	E	S	E	A	C	O	L	E	L	D
O	B	D	O	I	C	S	S	G	U	R	D	A	F	P	A	E	J	E
R	S	A	L	R	F	T	T	H	L	P	S	Y	S	T	E	A	H	R
M	E	H	L	A	N	E	E	A	S	L	N	E	S	D	P	R	E	A
S	S	F	O	A	N	R	E	D	T	N	D	M	I	N	E	G	M	E
E	E	I	O	F	D	O	C	I	C	O	N	F	I	N	A	T	I	
S	O	O	A	Q	M	A	U	O	C	E	S	D	N	L	A	H	B	S
N	P	S	E	E	T	M	O	L	O	E	O	A	E	G	L	L	R	A
E	O	S	O	T	H	S	G	I	O	R	N	C	S	E	Q	T	C	E
E	I	A	R	A	S	N	P	R	T	I	R	A	O	I	Q	P	R	L
S	A	D	E	D	R	A	A	A	M	C	L	A	S	I	S	M	E	
A	P	O	L	O	A	B	S	A	T	D	E	S	A	X	E	I	A	A
H	A	C	A	A	T	V	D	M	I	O	R	O	I	N	E	M	E	I
A	E	E	O	R	D	A	E	R	L	A	E	M	A	S	P	S	S	A
R	N	O	C	E	E	U	A	S	O	C	C	O	R	F	O	N	L	S
A	S	R	R	C	O	M	E	I	O	H	T	S	P	S	N	S	A	T
E	H	A	B	I	T	A	T	G	E	L	L	N	A	E	A	L	C	P

I finalment arribem al test, on podràs saber...

QUIN MINISTRE DEL GOVERN MÉS PROGREG DE LA HISTÒRIA ETS?

Com reacciones a les stories del teu crush?

- A: Li escric un sonet
- B: No faig res
- C: Li envio un fueguito

Quin serà el primer article que llegiràs?

- A: L'entrevista a Ana Polo
- B: Els passatemps
- C: La Dada

On has passat les vacances?

- A: Al País Basc
- B: Benidorm
- C: Les Illes Canàries

Si has escollit una majoria de A: **Irene Montero**

Com ella, ets una persona d'idees i conviccions clares, i això avui dia és molt important. Ha de ser una gran càrrega saber que ets el crush de mig Twitter. Això si, tampoc estaria malament rebaixar una miqueta la intensitat.

Quin team de Crepúsculo ets?

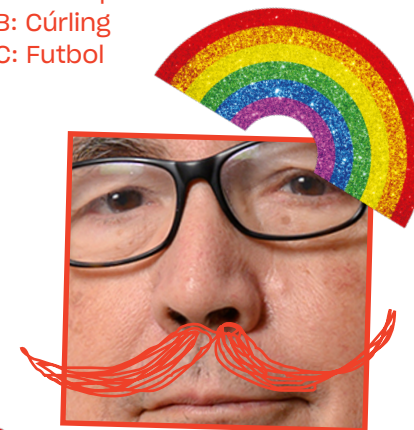
- A: Team Bella, ella no necessita a ningú
- B: Què?
- C: Team Edward

A quin festival musical aniries primer?

- A: Canet-Brot
- B: Primavera Sound
- C: Reggaeton Beach Festival

Quin és el teu esport preferit als jocs olímpics?

- A: Waterpolo
- B: Cúrling
- C: Futbol

Si has escollit una majoria de B: **Manuel Castells**

Sincerament, no sabem si demanar-te perdó per aquest resultat, però tècnicament t'ho has buscat tu. Bromes a part, podria ser pitjor. Però també podria ser molt millor. Una cosa no treu l'altra. Recomanació: ves al quiropràctic, que segur que et fa mal l'esquena de portar el pes de ser un tures.

Quin tipus de tapa de bar ets?

- A: Patates braves
- B: Croqueta de pernil precongelaada
- C: Una fruita o verdura, sempre de temporada

I la teva beguda preferida?

- A: Aigua
- B: Qualsevol cosa amb alcohol
- C: Refresc sense sucres afegits

Com et definirien els teus amics?

- A: Com algú lleial i de confiança
- B: Una persona una mica boomer
- C: El graciós de la de l'eyeliner

Si has escollit una majoria de C: **Alberto Garzón**

Si t'haguessis de definir amb una sola paraula, probablement diries "màquina". I no ens podem enganyar, una mica sí que ho ets. Com el Garzón, acostumes a no fer massa sentit (un comunista sent ministre de consum?) i a buscar desesperadament el teu benefici ("la paguita", diguem).

@revistamaig
www.maig.cat

Aquesta revista està elaborada per persones que de forma voluntària dediquen temps i esforç en redactar articles, editar-los i maquetar la revista. Un cop la llegeixis comparteix-la o deixa-la en algun espai públic on alguna altra persona la pugui llegir. Escriu-nos a maig@jcc.cat.